

דרך הדי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

בשלח | גיליון 63 | י"ז שבט התשפ"ד

סעודה ראשונה

"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת" קריאת שירת הים מפחיתה את כוח התאוה בעולם.

הזמן הוא מעורר את הכוח להפחית את היצר הרע של התאוה מן העולם. וכך מסופר על אחד הצדיקים שיום אחד בתפילת שחרית ובשירת הים התלמידים שלו ראו אותו רוקד ושר. שאלו אותו התלמידים מה קרה וענה להם אותו צדיק שממש הרגיש את קריעת ים סוף.

לכן כל אדם כשקורא את שירת הים בתפילת שחרית יעשה את זה בשמחה ויכוון בדעתו שמפחיתה את כוח התאוה בעולם. וכוח זה מפחית את התאוה לדורי דורות ולכן גם כשיבוא המשיח יגידו "אז ישיר משה" כי הכוח של הגאולה תהיה גם על ידי הפחתת התאוה וזו הגדולה של שירת הים כי קריעת ים סוף קרעה את הכוח של התאוה והורידה אותה ועל זה נשבח ונהלל גם לעתיד לבוא.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע את המעלה הגדולה של שירת הים "אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת", ידוע מה שאומר רבנו החיד"א (ציפורן שמיר ב, כד) שבכל פעם שאדם קורא שירת הים בכל בוקר הוא צריך לדמיון בנפשו שהוא עומד בפני ים סוף מלפניו ומאחוריו המצרים רודפים אחריו, ומצדדיו המדבר עם חיות רעות והוא עומד בצער ולא יודע מה לעשות, כל המצב שעמדו בני ישראל ביים סוף ואז הקב"ה עושה איתו נס והוא קורע את הים והאדם עובר בתוך הים ביבשה.

אומר רבנו החיד"א שאם אדם עומד ומצייר ומדמיון את זה ככה בנפשו, ודאי שהקב"ה יושיע אותו מכל צרה ומכל בעיה וימחל לו על כל עוונותיו. אדם צריך לדעת לאורך חייו בכל בוקר שאומר אז ישיר משה ובני ישראל יצייר לעצמו את הציור הזה וידע שזו סגולה לישועה, למחיקת עוונות, לסיעתא דשמייה ולכל הדברים הגדולים כאשר הוא קורא בשמחה ומצייר את המצב שבני ישראל עמדו ביים סוף.

וצריך להבין מה הכוח והעומק של שירת הים, ועוד מה שאומרים רבותינו הקדושים אז ישיר משה שלא רק מה שמשה רבנו אמר אז ביים סוף, אלא גם כשהמשיח יבוא יגידו עוד פעם את השירה כמובא בזוהר הקדוש (בשלח נד, ע"ב). אם כך צריך לשאול מה כ"כ מיוחד בשירת הים שמהללים ומשבחים את שירת הים, שגם לעתיד יבוא יאמרו אותה ומי שאומר ומצייר אותה ימחלו לו כל עוונותיו, מה המיוחד בה?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, מובא בשם רבנו האר"י הקדוש (שערי קדושה ח"א, שער ב) שאומר שיש ארבע יסודות בגוף האדם ובכל דבר בעולם. יסוד אחד אש, יסוד אחד מים, יסוד אחד עפר ויסוד אחד רוח. אומר רבנו האר"י הקדוש שמיסוד האש יש את הגאווה והכעס, מיסוד העפר יש את העצבות, מיסוד הרוח יש את הדיבורים הלא טובים, לשון הרע ורכילות ומיסוד המים יש את התאוה, כל התאוות שיש בעולם זה מיסוד המים.

אז על פי זה אפשר לבאר ולומר, בקריעת ים סוף הקב"ה לא רק קרע את ים סוף באותו רגע, אלא קרע והחליש את כוח התאוה של המים מן העולם. אומרים רבותינו שלא רק ים סוף נקרע לשניים אלא בכל מקום שהיה קיבוץ של מים בעולם זה נקרע לשניים, הקב"ה בקריעת ים סוף קרע את הכוח של התאוה מן העולם הזה.

על פי זה יובן בכל פעם שאדם קורא את שירת הים, הקריאה מעוררת את

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

דבר יסודי, אדם עכשיו רוצה לכעוס? תעצור, כמה רגעים תעצור, תספור "אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש...", תספור קצת, תעצור, תחשוב משהו חיובי, תחשוב משהו חיובי, תחשוב עכשיו עזרת למישהו בכך וכך, תעצור. אתה רוצה לכעוס? תעצור, אתה רוצה לשתות אלכוהול, תעצור, עוד מעט תשתה. אתה רוצה לריב עם מישהו, תעצור, עוד מעט תענה. לא לעשות דברים אוטומט, ברגע שאדם עושה דבר אוטומט אדם הורס את החיים שלו. שלא הרגש יביא לך את התולדה של השכל ושל המחשבה, המחשבה תביא לך את התולדה של הרגש. אדם שהרגש מביא לו את התולדה של השכל אז האדם הזה הוא חי חיים של הרס.

שפרעה כששלח את בני ישראל ממצרים שלח אותם בעצבות, אומרת הגמ' רא (מגילה י'): אין ויהי אלא לשון צער ולכן בני ישראל עברו ארבעים שנה של יסורים במדבר.

ופה צריך לדעת יסוד גדול, מתי שהאדם שולח את חבירו, את בנו, או אשתו, וכן להיפך שהאשה שולחת את בעלה או בנה לאיזה מקום ונפרדים, חייב להיפרד בשמחה. אם נפרדים בעצבות, אותה דרך שאותו אדם הולך תהיה לו בה עצבות וכשלוך גדול.

פרעה שלח את בני ישראל בעצבות אין ויהי אלא לשון צער, כל הזמן שבני ישראל היו במדבר עברו עצבות ודברים קשים ביותר. לכן האדם יקפיד כששולח את חבירו, אמא ששולחת את בנה, אנשים נפרדים ויוצאים לדרך יצאו בשמחה. כי אם יוצאים בשמחה הדרך תהיה בשמחה, אם יוצאים בעצבות הדרך תהיה בעצבות.

**אם אתה קורא את הדברים
הישועה שלך כבר כאן!
ספר דברים *8260**

**"ויקח משה את עצמות יוסף עמו"
מתי שאדם חוסם את עצמו ממהו שמותר לו ומגיע לו הוא יקבל
דברים שאי אפשר לשער ולתאר.**

מובא בפרשת השבוע "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" ועל זה אומרת הגמרא (סוטה יג.) בא וראה כמה חביבות מצוות על משה רבינו, שכל ישראל כולן נתעסקו בביזה והוא נתעסק במצוות שנאמר "חכם לב יקח מצות" (משלי י, ח). צריך להקשות קושיה חזקה, הרי למשה רבנו לא הייתה אף זכות לקחת ממצרים כלום, רבותינו הקדושים אומרים ששבט לוי לא היה בשעבוד ולא עבדו במצרים, אם כך אין להם זכות לקחת גם מהרכוש של המצרים כי רק מי שהיה בשעבוד והמצרים עינו אותו יכל לקחת מביזת מצרים.

ועוד אומרים רבותינו הקדושים על קורח שכל מה שהתדרדר וכל הרע שה' גיע, כי היה היחיד משבט לוי שלקח מהביזה. אם כך מה התורה הקדושה משבחת כ"כ את משה רבנו חכם לב יקח מצוות שלא הלך לקחת מהביזה והלך לקחת את עצמות יוסף הרי אסור היה לו לקחת מהביזה כי הוא משבט לוי ולא עבד בארץ מצרים?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, משה רבנו היה המוציא והמביא בפני פרעה, גם הוא היה בשעבוד, היה צריך לברוח מפני פרעה, ישב בבית האסורים משה רבנו גם היה צריך לצאת ממצרים אחרי שעבר יסורים קשים בשביל הגאולה של עם ישראל, ובגלל שהיו לו גם דברים קשים בשביל הגאולה הוא גם היה בגדר משועבד. ועוד מה שמובא ברבותינו הקדושים שפרעה היה גלגול של קין ומשה רבנו היה גלגול של הבל, אז ודאי היה מותר לו לקחת את מה שב' גלגול הקודם קין לקח להבל. אבל בכל אופן אפילו שהיה מותר למשה רבנו לקחת מהביזה, משה רבנו חסם את עצמו ולא נגע כלום בביזה ושם משה רבנו קנה מעלות גדולות בנפש שלו.

האדם צריך לדעת יסוד גדול, יש הרבה דברים בחיים שהאדם יכול לעשות וגם ההלכה מתירה לו לעשות את הדבר, אך ברגע שהאדם חוסם את עצמו ולא עושה, הוא משיג השגות גדולות שאין להם שני. הרבה אנשים השיגו עולמות בגלל שהגיע להם דבר, והם עבדו על המידות שלהם ולא עשו את מה שמגיע להם. מתי שהאדם מעביר על מידותיו ומוותר על דברים שמגיעים לו הוא זוכה ומקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר. זה מה שקרה אצל משה רבנו, משה העביר על מידותיו לא לקח כלום מהרכוש של ארץ מצרים ובזכות זה זכה לדברים גדולים.

**"ויהי בשלח פרעה את העם"
שליחות של אדם בשמחה מביאה הצלחה בשליחות.**

שואל רבנו הנעם אלימלך בפרשה למה בני ישראל עברו ארבעים שנה של קשיים במדבר, צער ודברים קשים ביותר ומתרחש משום

שאלה:

כבוד הרב הכתובה שלנו היתה אצל ההורים וההורים לא בחיים וזרקו את כל תכולת הבית וגם את הכתובה בפנים. מה לעשות?

תשובה:

ללכת לרבנות, חייב אדם שתהיה לו בבית כתובה, אם אין כתובה זה דבר חמור ביותר. ללכת לרב והרב יעשה כתובה חדשה שאבדה, יש בזה כל מיני עניינים, אבל חייב שתהיה כתובה.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מֵה תַצְעֵק אֵלַי דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ"
בקריעת ים סוף כמו בשבת קודש ירד אור ושפע רב מהקב"ה ללא צורך בהכנה והתעוררות מצד בני ישראל

אנחנו רואים בפרשת השבוע אחרי שבני ישראל יוצאים ממצרים ועומדים לפני ים סוף, מצרים מאחוריהם הים לפניהם, בצדדים המדבר עם חיות רעות, בני ישראל עומדים במצב קשה ביותר שלא יודעים מה לעשות. עומד משה רבנו ומתפלל לקב"ה, אומר לו הקב"ה "מה תצעק אֵלַי דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ". חשבנו להקשות קושיה פשוטה וקשה ביותר מה פירוש הדברים "מה תצעק אֵלַי", עם ישראל נמצאים בצרה ובבעיה שאין שני לה, מה יעשו? ישבו בשקט?

מתי שאדם בצרה הוא מתפלל לקב"ה "בְּצַר לָךְ וּמְצָאוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי" (דברים ז, ל) מתי שיש לבן אדם צרות וקשיים דברים לא טובים הוא מתפלל לקב"ה, זה מה שעשו כולם מדורי דורות וזה מה שנעשה בכל צרה ובעיה שיש, אם לא נתפלל מה נעשה, אם כך מה הפירוש מה תצעק אֵלַי?

אז אולי אפשר לפרש את זה כך, מובא בזוהר הקדוש על הפרשה (מז, ע"א) שרבי שמעון בר יוחאי קושר את עניין קריעת ים סוף לשבת קודש, שיש משקל דומה בין קריעת ים סוף ושמירת שבת. אנו רואים שאחד היסודות הגדולים של היהדות זה שמירת שבת, אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן כל המשמר שבת כהלכתו אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו (שבת קיח: מע"ל) את גדולות יש בשבת קודש.

ומובא בגמרא (שבת י: א"ל) הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. נשאלת השאלה אדם שנותן חפץ לחבירו הוא נתן לו מתנה, האדם שקיבל את הדבר מחבירו קיבל ממנו מתנה. אבל אם יש דבר שכבר שייך לאדם וזה אצלו וזה שלו, זו לא מתנה, אם הוא יתן את החפץ למישהו אחר אז זה יקרא מתנה. אם כך מה הכוונה מתנה יש לקב"ה בבית גנזי ושבת שמה, מאיפה מתנה ממי הקב"ה קיבל אותה מתנה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, המהות והעמקות של שבת קודש היא מיוחדת ועמוקה מאוד וכמו שאומרים בתפילת שבת "וְשָׁנֵי לְחֹת אֲבֹנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ וְכָתוּב בָּהֶם שְׁמִירַת שַׁבָּת וְכֵן כָּתוּב בְּתוֹרַתְךָ" מתי שמשה רבנו שבר את הלוחות אחרי חטא העגל, כל הדברות פרחו מהלוחות חוץ מדבריה אחת שמירת שבת שנשארה בלוחות ולא פרחו. ומכאן הכוח של שמירת שבת הוא כוח עצום וגדול שלא ניתן לשער ולתאר.

אז אפשר לפרש ולומר כך, עם ישראל התחילו לשמור את השבת עוד כשהיו במצרים קודם מתן תורה וקודם המצוות שנצטוו במרה. אומר המדרש (שמ"ר א, כח) בזמן שפרעה גזר על בני ישראל גזירות קשות, היו בני ישראל עובדים שבעה ימים בשבוע כ"ד שעות ביממה, הלך משה רבנו לפרעה ואמר לו יש לי שאלה לשאול אותך, מי שיש לו עבד האם הוא רוצה שהעבד ימות או יהיה בריא? אמר לו פרעה ודאי שיהיה בריא שיעבוד טוב ויביא תפוקה טובה. אמר משה רבנו לפרעה אתה מעביד את עם ישראל שבעה ימים בשבוע והם ימותו, תן להם יום חופש. שאל אותו פרעה איזה יום, ענה לו משה רבנו יום השבת. כל יום שבת בני ישראל היו בחופש, לא דיברו לשון הרע לא דיברו רכילות ולא חיפשו מה לדבר.

יש אנשים שכל היום מחפשים מה לדבר ואיך לדבר על זה ועל זה, מה אמר

ומה עשה, שורש האנשים האלה הוא משורש קין וכל מגע איתם רע להם ורע לעולם כולו. בני ישראל יכלו בשבת לשבת וכל היום לרכל אחד על השני, מה עשה ואיך עשה ומה אמר. אך אומר המדרש (שם ה, כב) בני ישראל ביום החופש שלהם לא ריכלו אלא ישבו ולמדו מתוך הגדות ישנות שהיו כתובות על קלפים מעור, והיה רשום בהם כל מיני לימודים מזמן אברהם יצחק ויעקב. וכך כל שבת היו יושבים ולומדים בהם, מתחזקים ומתקדשים מהם.

בני ישראל התחילו לשמור את השבת לפני שניתנה השבת במרה, בארץ מצרים כשהיה להם יום חופשי לרצונם ועל דעת עצמם במקום לשבת לטייל ולהנות, ישבו בני ישראל קראו ולמדו מההגדות הישנות שהיו להם ושמרו את השבת.

אומר הקב"ה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה עם ישראל התחילו לשמור את השבת עוד לפני שהקב"ה נתן להם אותה וציווה לשמור אותה, אז כלפי הקב"ה השבת היא מתנה כי עם ישראל שמו את הגבולות שלה וחיזקו את עניין שמירת השבת, לכן הקב"ה אומר מתנה טובה יש לי בבית גנזי כי גם כלפיו זה מתנה. אם כך למה רבי שמעון בר יוחאי קושר את הכוח של שבת דוקא לקריעת ים סוף?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, ההבדל בין שבת לחגים שבחגים צריכים לעשות הכנה ולעורר אתעורתא דלתתא, ועל ידי שמתעוררים למטה אז יורדת התעוררות והתעלות מלמעלה. אבל בשבת קודש זה לא כך, מיד בכניסת שבת יורדת אתעורתא דלעילא והקב"ה מוריד שפע רב ואור מכל העולמות ללא צורך בהתעוררות והשתדלות של האדם למטה.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, בני ישראל בקריעת ים סוף עמדו והסתפקו אם צריך אתעורתא דלתתא להתחיל להתעלות ולהתחזק ואז ירד שפע ממרום או שירד ישר שפע ממרום. אמר הקב"ה למשה "מה תצעק אֵלַי" זה כמו שבת, יש אתעורתא דלעילא יש אור מלמעלה לא צריך אתע" רותא דלתתא, לא צריך לחכות "דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ" ותהיה סיעתא דשמיא ושפע מהשם, ואפילו שקריעת ים סוף הייתה ביום רביעי, בקריעת ים סוף הייתה מהות כמו של שבת קודש.

לכן גם אומרים שבת היא מלועוק ורפואה קרובה לבוא (שבת יב.) בשבת יש כוח שלא צריך לצעוק כמו בקריעת ים סוף, שכל הכוח של שבת קודש זה אתעורתא דלעילא ללא צורך באתעורתא דלתתא.

סגולות הרי"ף

ידוע ש"פרשת בשלח" יש בה כל היסודות של פרנסה בשפע גדול, כמו שרב מנחם מנדל מרימינוב אומר, כל מי שקורא ביום שלישי של פרשת בשלח פרשת המן מובטח לו שתהיה לו פרנסה גדולה, כל העניינים של פרשת בשלח, של פרשת השבוע הקרוב, שיש בזה יסודות עצומים של פרנסה.

דים והתפלל בציון של שמעון הצדיק ואמר שלא יצא מהציון עד שירד גשם וכן היה, עד שארובות השמיים נפתחו וירד גשם.

זו אמונה חזקה שאדם מאמין שתהיה ישועה חזקה, אדם שמתפלל ואומר אם יהיה טוב, נראה מה יהיה, זו לא אמונה חזקה. האדם צריך לחזק את האמונה שלו בקב"ה בצורה חזקה כ"כ לראות את הישועה גם אם הוא רואה שהדבר לא נראה שתהיה ישועה, האדם צריך לחיות את הישועה את האמונה חזק ביותר.

רק 5 בקות קריאה ביום
ואתם שותפים מלאים בסיום הזוהר העולמי

לקריאה בקבוצות שקטות
בווצאפ נא לשלוח הודעה למספר

054-2231166

מסופר סיפור על הרב משה גלנטי שהיה גר בצפת, שהיה צדיק יסוד עולם בזמן ה"אר"י הקדוש".

פעם אחת הוא הלך לאר"י הקדוש, הוא היה צדיק, היא היה בעל צדקה גדול. הוא בא לאר"י הקדוש, האר"י הקדוש אמר לו, אתה צדיק וחסיד וירא השם, כל המידות טובות יש בך, אבל מידה אחת טובה אין בך.

שאל אותו, מה. הוא אמר לו, יש לך גזל, רואים על הפנים שלך שאתה גונב. אותו רב גלנטי היה בצער גדול, אמר אני גונב? כל החיים שלי צדקה, מעשים טובים, למה הרב אומר שאני גונב? אמר לו האר"י הקדוש, אתה גונב, תדע, יש עליך גזל. שאל אותו איפה, אמר האר"י הקדוש לך תחפש.

אותו אדם, הרב גלנטי שהיה צדיק וגם עשיר גדול הלך למשרד שלו ובדק בכל הניירות איפה אני גונב, למה אני גונב, למה הרב אומר לי שאני גונב. הוא חיפש את כל המספרים, הכל, אין אף גזל.

מה עשה אותו רב, קרא לכל הפועלים שלו ושם שולחן גדול מלא בכסף והוא אמר, מי שחושב שאני גונב לו כסף שיקח, לא תתביישו, מי שיש לו בדעתו מחד שבה שאני גונב, שאני גונב לו כסף, שיקח מפה כסף.

כולם עמדו ואמרו הרב צדיק, הרב טוב, ח"ו הרב לא גונב, מה פתאום. פתאום אישה זקנה עמדה, הגיעה לקערה, התחילה לחפש בתוך הקערה לקחה שני שטרות, שני מטבעות ואמרה, זה שלי. הרב גלנטי לא הבין למה. היא אמרה, זה מגיע לי.

הרב גלנטי חזר לאר"י הקדוש, האר"י הקדוש הסתכל עליו אמר לו, עכשיו לא רואים גזל עם הפנים, עכשיו רואים שאתה לא גזלן. שאל הרב גלנטי את האר"י הקדוש, מה קרה, תספר לי. אמר האר"י הקדוש, תדע כל העובדים שלך טובים מאד, האשה הזאת עובדת יותר טוב מכולם, היא זקנה והיא מומחית בעבודה. אתה משלם לה משכורת כך אבל באמת מגיע לה שני שטרות יותר מכולם, כי היא עובדת יותר טוב. זה שלא נתת לה היה גזל על היד שלך, עכשיו שנתת לה הורדת את הגזל.

רואים פה דבר גדול, לפעמים האדם יושב עם אדם אומר לו, מגיע לך מאה. ובלב הוא רגוע, זהו. אבל באמת מגיע לו מאה ועשרים. לא תיתן לו מאה ועשרים, יש לך חשש של גזל ביד.

אפילו שאתה חושב שסיכמת איתו ואמרת לו ועשית איתו והכל טוב, אבל אם האדם חושב עוד שאתה חייב לו, אז יש לך עוד חשש קטן, יש לך עוד נקודה שיכולה להיקרא גזל.

אדם צריך להיזהר זהירות גדולה בכל העניינים שלו, בכל העניינים של הממון האדם יחזור בגלגול על פרוטה שלקח מחברו. אדם יחזור בגלגול על כל דבר קטן, אדם צריך להיזהר זהירות גדולה ביותר על כל עניין, על כל דבר, שכל המעשים שלו יהיו מעשים קדושים, שכל המעשים שלו יהיו מעשים טהורים.

בזמן שאדם הולך בדרך השם ואדם מחזק את עצמו ואדם מרומם את עצמו ואדם עובד על עצמו עבודה של אמת, עבודה של אמת, גם בזמנים וברגעים שהם קשים, השם נותן לאדם סיעתא דשמיא.

מסופר שבאחת השנים הייתה שנת בצורת ועם ישראל היה בצער ובדחוק שלא ירד גשם, הפחה שהיה שליט על ירושלים היה שונא מאוד יהודים קרא להם ואמר שאם לא ירד גשם, הוא יגרש את כל היהודים מירושלים. הרב גלנטי הצטער צער גדול וקבע יום תענית להתפלל לקב"ה שירד גשם, וכל היהודים בשעה מוקדמת בבוקר ילכו לקבר של שמעון הצדיק להתפלל שם. מרוב האמונה שהייתה לו שהקב"ה יענה וירד גשם, הוא אמר לכולם לבוא עם מעילים מטירות מגפיים, כל בגדי החורף.

כולם האמינו ברב, אפילו שהיה יום חם מאוד ולא הייתה מציאות שירד גשם. בדרך לקבר עצר שוטר אחד את כל האנשים שהיו עם הרב גלנטי ושאל אותם לאן הם הולכים בצורה כזו, ענה לו הרב גלנטי שהולכים להתפלל ולהוריד גשם. בז להם אותו שוטר והכה את הרב. גלנטי בפניו, הרב גלנטי המשיך עם התלמי